

ANDREEA TĂNASE

MAREA ELIBERARE

EDITURA UNIVERSITARĂ

Tuturor celor ce și-au făcut din libertate destin.

Sărutul morții

A trecut sărutul morții
Prin grădină,
M-am înfiorat ca de atingerea ta.
S-au scuturat magnoliile,
Zambilele și-au îngropat parfumul
La rădăcină,
Biciuie vântul mugurii și-i stigmatizează,
Sunt oricum roșii ca păcatul.
A trecut sărutul morții
Prin grădină,
Dar nu are cine să ne mai împărtășească,
Cine să ne mai dea bucățică ruptă
Din Dumnezeu.
Preotul e bolnav de îndoială.

Stare de urgență

S-au pus lacătele pe apropiere,
E ordin de sus,
Iar noi suntem jos
Și nu ne putem atinge
Nici măcar cu privirea,
Cică și ea e bolnavă,
Ne poate infecta mortal!
Dar ce ne pasă nouă,
Azi e 25 martie,
Adică Buna Vestire,
Și trebuie să ne dăm de veste
Că ne iubim al dracului de mult
Sau, mai bine zis, al dumnezeului de mult.
Avem noi durerile noastre
Mult mai urgente decât durerea de trup,
Avem, de exemplu, dureri pertinente de suflet.
Nu la febră și tuse ne stă nouă gândul,
Ci la „nemurirea sufletului”,
Cum mi-a spus azi-noapte un înger bășcălios,
Pentru că, da, există și astfel de îngeri
În stările de urgență mondială.

Goliciune

Nu te uita la mine
Când scriu!
E ca și cum
Ai privi niște necunoscuți
Ieșind goi de sub duș
Și acoperindu-și în grabă
Părțile intime,
Nu cu edenica frunză,
Ci cu o pagină de manuscris.
Am drepturi depline
Peste corpul meu de carne,
Dar și peste imaterialitatea
Ființei mele,
Și tocmai ea, imaterialitatea,
Te respinge ca pe un intrus
Ce-și închipuie că, stăpânind trupul
Stăpânește cea mai adâncă
Dintre goliciuni.

Vremuri de patimă

Poate că eu nu mai am deja niciun control,
Poate că boala este cea care face
Ca mâna să-mi alerge peste caietul ăsta vechi de matematică.
(Am urât din tot sufletul matematica
Și acum, ironia sorții,
Îmi scriu poemele tocmai
Pe foile ei cadrilate.)
Dar, să revin!
Poate că nu eu scriu acum,
Ci boala scrie într-o frenezie
Soră cu apocalipsa,
Vrea să spună, să verse tot,
Să răstoarne lăturile-n drum,
Să-și pună fustele încrețite în cap,
De parcă scrisul a salvat vreodată
Pe cineva, cu adevărat.
E o plăcere pe care nu pot să i-o refuz,
Un izvor rece care-mi trece pe sub tălpi,
Răcorindu-mă în vremuri de patimă.

Autoidolatrie

Mi s-a smucit cuvântul din funie
Ca un câine turbat, eliberat.
Încă nu-mi vine să cred cât de mult
Îmi priește noua mea stare.
Atât de mult, încât am ajuns
Să mă autoidolatrizez, să mă venerez
În integralitatea trupului,
Precum și în fiecare din
Sfinte părțile sale.
Mă închin mie ca Dumnezeuului întrupat,
Îmi sărut cu evlavie mâinile și picioarele,
Mă iert pe mine pentru păcatul
Blasfemic de-a mă fi iertat,
Nu sunt Iehova, dar nu sunt nici om,
Sunt ceva nou și inexplicabil
La confluența fricii cu ieșirea din frică.

Trup alb pe un câmp negru

În coșmarul meu cel mai rău,
Mă văd trup alb pe un câmp negru,
Cu valize sparte din care curg
Haine împrăștiat în jur,
Ca și cum aș fi încercat să fug de moarte,
Doar că ea a stat tot timpul lângă mine
Pe bancheta din spate
Sau pe locul șoferului.
A încercat să se stăpânească,
Iar când n-a mai reușit
M-a lovit, m-a ucis,
M-a împrăștiat carne albă pe câmp,
Mi-a sorbit sufletul din gură,
Îmbătându-se de el și de groaza mea,
Justificată de certitudinea că voi deveni
Doar un trup alb pe un câmp negru.

Nu știu

Ce să facem?

Trebuie să mai și murim,

Să mai și suferim,

Să ne mai și scufundăm

În disperare cu toate corăbiile,

Să mai și jelim,

Să ne mai îngropăm morții,

Să mai punem năframa neagră

Peste bucurie și peste oglindă,

Trebuie!

Da, dar nu acum!

Dar când?

Nu știu.

Altele

Vrei să te iubesc
În mod obiectiv,
Geometric și aplicat,
Ca pe o ecuație
Cu mai multe rezolvări,
Dar cu un unic rezultat?
Pentru că, dacă asta vrei,
Eu nu pot să te iubesc
Decât în voia sorții
Și aruncând zarurile,
Decât dând în bobi
Și citind în zațul de cafea,
Decât ghicind în palmă și în stele,
Decât răsfirând cărțile de tarot,
Din care să alegi mereu
Altele.

Carantină

Carantina ar fi o fericire,
- Scriu, citesc, citesc, scriu -
Dacă moartea n-ar da târcoale
În jurul Pământului,
În jurul țărilor,
În jurul orașelor,
În jurul casei,
Dacă nu s-ar uita prin geam,
Aburindu-l și ștergându-l,
Ca să vadă mai clar,
Dacă n-ar ciocăni ușor
Cu degetele, abia auzit,
Dacă nu și-ar trosni oasele,
Dacă nu și-ar fi făcut culcuș
În fața ușii mele,
Dacă nu mi-ar fi legat
La picior un lanț de argint,
De care trage în fiecare zi.

Fără fisură

Știu cine ești,
Chiar și așa
Îmbrăcată cu haine
Ce nu sunt ale tale,
Văluri negre, învolburate,
Stropite pe alocuri cu paiete.
Nu te-am mai visat de mult,
Cred că din copilărie,
Pentru că tu vii doar când e absolut necesar,
Așa cum e situația acum,
Când desfășori în jurul meu
Ritualuri misterioase de protecție,
Faci gesturi pe care nu le înțeleg,
Dar, fără de care, știu
Că n-aș putea merge mai departe.
Cu mișcările tale moi și precise,
Mi-ai îmbrăcat trupul în armură invizibilă,
Pregătindu-mă pentru vremea în care
Doar cei cu zaua fără fisură
Vor supraviețui.

Marea Eliberare

Marea Eliberare vine atunci
Când renunți la apa de roze
Și începi să scrii
Cu cerneală din caverna pulmonară.
Când nu mai vrei să fii grațios,
Când nu te mai interesează
Dacă te murdărești și dacă se curăță.
Marea Eliberare vine cu horcăieli
Și cu ghemul blocat în gât,
Vine cu senzația de sufocare
Și cu ochii ieșiți din cap,
Cu o inimaginabilă frică de moarte.
Marea Eliberare te va purta prin toate,
Ca pe înecat prin valuri,
Până la țărnul pe care,
Din oribila ta putrefacție,
Va ieși ceva minunat.

Fugă

Am fugit cu o ultimă mașină
Din orașul ce se pregătea să se închidă,
Am fugit cu sentimentul
Că aparțin unui altundeva.
Era noapte, prea noapte
Ca să am îngrijorări și regrete
Pentru ce va urma.
Farurile de pe contrasens
Mă orbeau prea tare
Ca să mă mai introspectez,
De aceea am lăsat flash-urile
Să lingă în voie suprafețele.
Intimitățile nu se expun așa...oriunde,
Ele se țin încifrate în ochi,
Pentru ca șoferul de ocazie
Să nu știe dacă ți-e teamă,
Dacă simți o imensă bucurie,
Dacă râzi de el în gând
Fără un motiv anume.
Am fugit cu o ultimă mașină
Din orașul păzit de-a doua zi de armată
Către singurul și adevăratul „acasă”,
Unde teama, speranța și moartea
Pot avea, în ultimă instanță,
Un sens.

Cuvintele care salvează

La adăpostul poeziei,
Se pot spune multe,
Mai ales multe adevăruri
Pe care, altfel, nu le-ai spune.
Dar nu te dezgolești
Cu speranța că nu vei fi înțeles,
Ci, dimpotrivă, că vei fi înțeles
Întocmai și până la capăt
De niște străini care te vor judeca,
Te vor simți aproape sau
Te vor pune cu spatele la zid.
Ce sens ar avea să minți în poezie?
O poți face în cuvintele cu care trăiești,
Dar cum să minți în cuvintele
Cu care te salvezi?

Frison

Să mă temperez?

Am un frison care mă străbate
Dintr-un capăt în celălalt al cimitirului,
A început să plouă cenușiu și rece
Cu ostilități și intemperii,
Copaci îmbrățișați în bătaia vântului
Se fac vocea auzită a defuncților,
O ascult, o înțeleg în mod miraculos,
O iau cu mine și o fac a mea.
De-acum, pașii lor vor fi în pașii mei,
Ochii lor vor vedea ceea ce eu văd,
Urechile lor vor auzi ceea ce eu aud,
De-acum dorințele lor vor fi și dorința mea.

Să mă temperez?

Am un frison care mă străbate
Prin prea multe suflete.